

SEYRAN IS TURK ÉN HOMOSEKSUEEL

Mijn moeder denkt dat de duivel in mij zit.' Seyran (17) is homoseksueel en wordt sinds kort bij Fier opgevangen. Zijn ouders kunnen niet accepteren dat hun zoon op jongens valt. Ook de rest van de familie is het er niet mee eens. Ze hopen allemaal dat Seyran 'geneest'.

'Ik weet het al vanaf mijn twaalfde of dertiende', vertelt Seyran. 'Ik zat in de eerste klas van het voortgezet onderwijs toen ik ontdekte dat ik op jongens val. Tegenover mijn familie heb ik het altijd verzwegen. Ik had zelfs verkering met meisjes om de schijn op te houden. Zij waren mijn dekmantel. Niemand mocht ook maar het vermoeden hebben dat ik homo was.

Er werd bij ons thuis nooit over homoseksualiteit gesproken, maar ik wist vanuit mijn cultuur dat het een probleem was voor mijn familie. Zelf vond ik het in het begin ook heel erg. Ik wilde dood omdat ik niet normaal was.

ZIEKTE

De problemen begonnen pas echt toen mijn neef ontdekte dat ik op mannen val. Hij vertelde het aan mijn zus, die het vervolgens tegen mijn ouders zei. Het ging gelijk mis thuis. Mijn telefoon werd afgepakt en stukgegooid. Ik werd geslagen, zowel door mijn

vader als mijn moeder. Mijn vader drukte met zijn vuist mijn keel dicht. "Wat denk jij met je homo-zijn", zei hij, "wil je ons allemaal dood hebben?"

Mijn moeder dacht dat ik bezeten was van de duivel en ze vroeg zich af waar ze dit aan verdiend had. Bij mij thuis zien ze homoseksualiteit als een ziekte, als iets wat tegen de natuur ingaat. Ze wilden dat ik naar de psycholoog ging om beter te worden. Mijn vader zei dat hij meer mannen kende zoals ik die genezen waren. Volgens hem moest ik er gewoon niet meer aan denken, het uit mijn hoofd zetten. Dan zou het vanzelf overgaan. Wat ze niet begrijpen, is dat het niet om een ziekte gaat, maar om gevoelens. Om iets wat je niet kunt veranderen.

In het begin zei ik nog dat ik ging veranderen. 'Oké', zei ik tegen mijn ouders, 'ik ga het vergeten. Ik zet alles uit mijn hoofd, ik doe wat jullie willen.' Maar dat gaat natuurlijk niet. Die gevoelens gaan niet weg. Over mijn vriend zei ik niets. Toch heeft mijn familie ontdekt dat hij en ik een relatie hebben. Mijn oom heeft mijn laptop gehackt en via mijn Facebook-account hebben ze al onze gesprekken meegelezen, woord voor woord. Best wel gênant. Ook mijn oom was woedend en gaf me klappen. Hij zei: "Als ik je een keer in de stad zie met een jongen, dan maak ik jullie dood".

**'MIJN
MOEDER
DACHT
DAT IK
BEZETEN
WAS VAN
DE DUIVEL.
ZE VROEG
ZICH AF
WAAR ZE
DIT AAN
VERDIEND
HAD'**

'IK BEN EEN SCHANDE VOOR MIJN FAMILIE'

VEILIGE PLEK

Mijn ouders en mijn oom vertelden me dat ik naar Turkije moest voor een vakantie. Om bij te komen. Daarna moest ik bij mijn oom gaan wonen. Ik vermoed dat ze mij in Turkije met iemand wilden laten verlossen. Met een meisje. Maar zover is het niet gekomen, want op een nacht ben ik mijn huis ontvlucht. Ik wilde daar niet langer zijn, voelde me niet langer veilig. Ik ging naar een vriendin toe, haar heb ik alles verteld. De volgende dag zijn we naar Bureau Jeugdzorg gegaan om van alles te regelen. De eerste nacht sliep ik op een crisisplek en de dag erna zijn we gaan rondbellen om een plek te vinden waar ik voor langere tijd kon blijven. We zijn echt van tien tot vijf bezig geweest, nergens kon ik terecht. Voor mij was dat vreselijk, want ik wilde absoluut niet meer naar huis toe. Toch vonden we uiteindelijk een plek: bij Rena, de opvang van Fier voor buitenlandse slachtoffers van mensenhandel. Best wel vreemd, omdat ik natuurlijk niet in de doelgroep val, maar het maakt me niet uit. Hier ben ik veilig. Bang ben ik niet. De kans dat ze me doodmaken is klein. Mijn ouders zijn niet van die gevaarlijke mensen, en ze hebben me inmiddels laten weten dat mijn oom niet meer welkom is bij hen. Ook hebben ze gezegd dat ze me missen en dat ze me willen accepteren zoals ik ben. Nu pas, denk ik dan, na alles wat er is gebeurd?

SCHANDE

Mijn ouders willen graag dat ik thuis kom, maar ik ga niet. Ik zou daar toch nooit een normaal leven kunnen leiden, nooit mijn vriend mee kunnen nemen. Bovendien ben ik te boos om alles wat er is gebeurd. Ik heb ze zo vaak gezegd dat ik niet kan veranderen, maar ze willen niet luisteren. Ze zeggen dat ze me niets zullen doen, maar ik ben daar niet helemaal gerust op. Ik denk dat ze me alsnog naar Turkije sturen. Doen ze dat niet, dan is daar de hele tijd dat kutgevoel dat ik een schande voor ze ben. Want dat ben ik. Een grote schande. Zo gaat dat bij Turken. Die denken niet aan het geluk van hun kind, maar aan wat anderen ervan zullen denken.

'DAT IK AL DIE TIJD NIET MEZELF HEB KUNNEN ZIJN, HEEFT ME KAPOTGEMAAKT VANBINNEN'

Mijn vriend is ook Turks, hij zit dus eigenlijk in dezelfde situatie als ik. Zijn ouders hebben een vermoeden dat hij homoseksueel is, maar ik heb tegen hem gezegd dat hij moet blijven ontkennen. Want ja, Turken blijven Turken.

Dat ik al die tijd niet mezelf heb kunnen zijn, heeft me kapotgemaakt vanbinnen. Zoiets doet pijn. Dat je een dubbelleven moet leiden om je ouders gelukkig te maken, is vreselijk.

Ik ben blij dat ik nu voor mezelf heb gekozen. Eindelijk kan ik zijn wie ik ben. Eindelijk kan ik mijn eigen leven leiden. Dat ik een schande ben voor mijn familie boeit me niet zo meer. Ze doen maar, ze vinden maar.

NIEUW LEVEN

Het gaat nu best goed met me. Ik heb niet zoveel nachtmerries meer als in het begin. Toen ik net bij Rena was, droomde ik vaak dat ik achterna werd gezeten en werd vermoord. Dat soort dingen. Gelukkig is dat nu voorbij. Mijn leven wordt wat rustiger nu, alhoewel mijn toekomst nog wel onduidelijk is. Ik weet niet wat er gaat gebeuren en dat maakt het moeilijk. Soms voelt het alsof ik geen toekomst heb en dat is best wel fucked up. Ik wil gewoon naar school, gewoon ergens kunnen wonen. Dichtbij mijn vrienden, bij mijn vriend. Ik ben nog maar zeventien en ik moet alles vanaf nu alleen oppakken. Ik heb geen geld, geen werk of wat dan ook. Ik ga niet meer naar school... Vanaf nu moet ik mijn leven opnieuw opbouwen. Hoe, dat weet ik nog niet.

Een tijdje geleden heb ik mezelf gesneden. Omdat ik me zo vreselijk klote voelde. Maar ik heb niet diep genoeg gesneden, ik kon het niet. Ik dacht aan mijn vriend en aan de toekomst die we misschien samen hebben. Misschien kan het toch wel, dacht ik, misschien is er een mogelijkheid.' ●